

“Cada dia m'agrada més el fotoperiodisme”

A caba de guanyar un Premi Lux de Plata dels Premis de Fotografia Professional. Què suposa per a vostè aquest guardó?

—Com en tots els premis i més si tenen el caràcter que té aquest en el qual participen els professionals de tot Espanya, tens la satisfacció de comprovar que valoren el teu treball i això sempre és agradable i complau força.

—Vostè és un fotògraf amb experiència en aquest camp, oi?

—Durant molts anys vaig centrar-me en la fotografia publicitària d'empresa, imatge... però des de fa uns anys he optat per la diversificació i fer de freelance, i així treballar per a editorials, faig de fotoperiodista...

—Què va presentar als premis?

—Unes imatges tractades d'una forma especial que pel fet de formar part de les considerades matèries mortes, van entrar a formar part d'un grup on hi tenien cabuda aquest tipus de fotos.

—El més important del guardó...

—El prestigi i el reconeixement, no hi ha dubte.

—De tant en tant el veiem també per les sales de Granollers tot presentant les seves propostes.

—No tinc gaire temps,

però si tinc ocasió i puc, m'agrada que la gent vegi el que faig, especialment en el camp de l'experimentació, una fotografia poc coneguda a nivell general. A Espai La Gralla vam presentar una mostra recentment amb Xavi Mañosa, i vaig estar content del resultat.

—Diu que la fotografia artísticament...

—Que va a la baixa? Ara, degut als grans canvis que hi ha en aquest sector i amb l'aplicació de les noves tecnologies (ordinadors....) tothom es veu capaç de fer coses, però la foto sempre serà la foto. Tot i això, és evident que som davant d'un art considerat de segona i que té molt recorregut a fer. La seva transformació, però, és bestial.

—Les portades de llibres són també una de les seves especialitats, oi?

—Fa anys que treballa per al sector editorial. És una feina que ofereix moltes possibilitats, ja que una portada, en poc espai, ha de dir molt i no es pot fallar. S'ha de saber què vols dir, què es vol vendre, quin missatge volen que arribi al lector... A mi, però, el que m'agrada realment és anar una mica per lliure, de freelance, i fer de fotoperiodista.

—Té experiència en aquest camp?

—Treballa per a l'agència americana Getty Images i tinc l'ocasió de publicar les meves fotos als dominicals de diaris com el The Guardian, New York Times... Es tracta de treballs elaborats fets per professionals experts. Si es té l'oportunitat de treballar en bones condicions, cada dia m'identifico més amb el fotoperiodisme, ja que et permet viatjar, conèixer gent, relacionar-te, aportar la teva creativitat...

—Com treballen els periodistes americans?

—Segurament, com a tot arreu, hi haurà de tot, però per sort amb els que jo he treballat han estat professionals seriosos, responsables i molt meticulosos, ja que sovint volen contrastar fins l'última coma. I, a més a més, valoren el teu treball,

et pregunten coses i opinions...

—Aquests dies podem veure algunes fotos seves a l'exposició No límits del Museu de Granollers amb gent del col·lectiu Granolleig.

—És una forma de veure la ciutat més enllà del centre, tot intentant arribar als seus límits, que no sempre estan clars. I sovint, en aquests espais, podem trobar imatges especials que ens semblen ja vistes en altres llocs, ja que són especials, personals...

—Ja que parlem del Museu, la seva opinió sobre aquest equipament...

—Ocupa un edifici molt bonic.

PACO MONJA

Siqui Sánchez Galo (Granollers, 12-2-1962). Fotògraf. Aquests dies participa en l'exposició col·lectiva Granolleig de l'Associació Cultural

que es pot veure al Museu des del passat dia 13 amb el títol de *No límits*. Les seves fotos han copsat uns espais especials d'una ciutat que coneix bé i a la qual està estretament lligat tot i viure actualment al poble gairebé limítrof de l'Ametlla del Vallès. De tant en tant i quan el seu treball de freelance li ho permet —aquests dies és de viatge per terres del Japó, presenta els seus treballs en alguna que altra exposició, com la que va fer recentment a l'Espai La Gralla amb Xavi Mañosa, un col·lega granollerí amb el qual comparteix també uns quants guardons, entre els quals el Lux de Plata aconseguit recentment a l'edició d'enguany dels Premis Nacionals de Fotografia Professional. Acostumat a veure el costat fotogràfic de la publicitat (ha treballat i fa coses encara en aquest sector), coneix també el creatiu del món editorial (Grijalvo, Edicions B, Planeta...) i sent una predilecció especial pel fotoperiodisme, ofici que fa especialment per l'agència americana Getty Images que li encarrega temes per als dominicals de diaris de prestigi com The Guardian, New York Times...: "Aquesta és una faceta que m'agrada especialment, ja que tinc l'ocasió d'aportar el meu punt de vista i l'essència del meu treball. A més a més, els periodistes que treballen per aquests mitjans acostumen a ser molt professionals". Disposat a participar en les activitats culturals de la seva ciutat, considera encertades iniciatives com la de Granolleig. En Siqui, està casat amb Roser Rodríguez, amb qui té dos fills: Sergi de 16 anys i Guillem d'11. ♦

Xavier Solanas

SIQUI SÁNCHEZ

FOTÒGRAF